

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 320/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť mal. D. V., K., zastúpeného zákonným zástupcom G. F., K., právne zastúpeného advokátom JUDr. M. J., K., a G. F., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. J., K., vo veci namietaného porušenia práva poznať svojich rodičov podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 8 CoP 33/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mal. D. V. a G. F. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2009 osobne do podateľne doručená sťažnosť mal. D. V., K. (ďalej len „dieťa“), zastúpeného zákonným zástupcom G. F., K., právne zastúpeného advokátom JUDr. M. J., K., a G. F., K. (ďalej len „zapísaný otec“), vo veci namietaného porušenia práva poznať svojich rodičov podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „dohovor“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 CoP 33/2009.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že dieťa sa narodilo 28. novembra 1998 matke I. P. (ďalej len „matka“), ktorá so zapísaným otcom nikdy nebývala v spoločnej domácnosti, a to ani po narodení dieťaťa. Zapísaný otec otcovstvo k dieťaťu sám uznal. Rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. Nc 924/99-53 z 15. októbra 1999 bolo dieťaťu zverené do výchovy a opatery matky a zapísaný otec bol zviazaný prispievať na jeho výživu. Vzhľadom na to, že matka neumožňovala zapísanému otcovi styk s dieťaťom, nevytvorilo sa medzi nimi citové puto. Zavinením matky je pre dieťa zapísaný otec iba otcom „na papieri“, nie skutočným otcom, ktorého účasť na výchove a v rodinných vzťahoch sa obvykle predpokladá. Matka styk dieťaťa so zapísaným otcom podmieňuje tým, že tento nebude žiadať o vykonanie skúšky DNA na zistenie otcovstva. Ako to zapísaný otec neskôr zistil, v období rozhodnom pre počatie dieťaťa mala matka pomer popri zapísanom otcovi aj s inými mužmi. Vzhľadom na to zapísaný otec ako zákonný zástupca dieťaťa podal v mene dieťaťa proti matke a zapísanému otcovi Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) návrh na rozhodnutie o prípustnosti zapretia otcovstva zapísaného otca v zmysle § 96 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb. Zákona o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“).

Rozsudkom okresného súdu č. k. 23 C 160/2006-70 z 19. septembra 2008 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 8 CoP 33/2009-89 z 27. mája 2009, ktoré sa stali právoplatnými 22. júna 2009, bol návrh zamietnutý.

Podľa názoru krajského súdu konanie o zapretí otcovstva na návrh dieťaťa pozostáva z dvoch štádií. Prvým je rozhodnutie o prípustnosti zapretia otcovstva a druhým samotné konanie o zapretí otcovstva. Aktívne legitimovaným na podanie oboch návrhov je iba dieťa, pričom zákon nerozlišuje medzi maloletým a plnoletým dieťaťom. Pokiaľ je však dieťa maloleté, musí byť podľa § 96 ods. 1 druhej vety zákona o rodine zastúpené kolíznym opatrovníkom. Kolízny opatrovník žiada rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Z citovaného ustanovenia nemožno vyvodiť, že maloleté dieťa už pri podaní návrhu musí byť zastúpené osobitne ustanoveným kolíznym opatrovníkom, rovnako ako to

nemusi byť ani v iných konaniach týkajúcich sa maloletých detí začatých na návrh niektorého z rodičov (napr. úprava výkonu rodičovských práv a povinností, schválenie právneho úkonu maloletého dieťaťa a pod.). V prípade, ak navrhovateľom vo veci prípustnosti zapretia otcovstva je maloleté dieťa, návrh za neho podáva ktorýkoľvek z rodičov ako jeho zákonný zástupca podľa § 28 ods. 1 písm. b) a § 31 ods. 1 zákona o rodine. Žiaden z rodičov však nemôže maloleté dieťa v konaní zastupovať pre kolíziu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom, a preto je potrebné maloletému dieťaťu ustanoviť v tomto konaní kolízneho opatrovníka. Ustanovenie § 96 ods. 1 druhej vety zákona o rodine je preto v podstate nadbytočné vzhľadom na ustanovenie § 31 ods. 2 zákona o rodine. V prípade nepripustenia zákonného zastúpenia maloletého dieťaťa pri podaní návrhu by bolo rozhodnutie o podaní alebo nepodaní návrhu podľa § 96 ods. 1, ale aj ods. 2 zákona o rodine ponechané neprípustne na úvahu vopred ustanovenému opatrovníkovi maloletého dieťaťa (opatrovníka ustanoveného maloletému dieťaťu na podanie návrhu) a samotné konanie v prípade maloletého dieťaťa by mohlo byť úplne vylúčené. Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že okresný súd správne postupoval, keď akceptoval zákonné zastúpenie dieťaťa zapísaným otcom pri podaní návrhu na začatie konania a následne dieťaťu ustanovil pre konanie kolízneho opatrovníka. V konaní o prípustnosti zapretia otcovstva je potrebné skúmať, či rodičom dieťaťa uplynula lehota ustanovená na zapretie otcovstva a či je to potrebné v záujme dieťaťa. Otcovstvo k dieťaťu bolo v tomto prípade určené súhlasným vyhlásením zapísaného otca a matky 25. januára 1999. Zákonná zapieracia lehota preto obom rodičom uplynula 25. januára 2002. Záujem dieťaťa na zapretí otcovstva je potrebné skúmať najmä z hľadiska jeho osobného stavu, teda či existujú skutočnosti vylučujúce otcovstvo zapísaného otca (napr. jeho neplodnosť či existencia iného muža, ktorý bezpečne preukázal, že je otcom dieťaťa on) a či z tohto hľadiska má dieťa záujem zosúladiť faktický stav so stavom právnym. Vzhľadom na to, že ide o výnimočnú prípustnosť zapretia otcovstva na návrh dieťaťa, ktoré je výlučne aktívne legitimované na podanie takéhoto návrhu, je potrebné zároveň skúmať, či v prípade maloletého navrhovateľa ide o jeho skutočnú vôľu otcovstvo zaprieť, čo nemožno zamieňať so záujmami a vôľou niektorého z rodičov. S prihliadnutím na vek dieťaťa je nepochybné, že tento sa otázkou otcovstva nezaoberal. V žiadnom prípade nemožno za jeho záujem považovať revidovanie otcovstva len z dôvodu pochybností o otcovstve (v tomto prípade

pochybností zapísaného otca), ktoré by mali byť eventuálne vylúčené v následnom konaní o zapretie otcovstva s cieľom zlepšenia vzájomných vzťahov medzi rodičmi, prípadne medzi zapísaným otcom a dieťaťom. Skúmanie aktuálneho vzťahu medzi dieťaťom a zapísaným otcom, frekvencia ich vzájomných stretnutí, prípadne aj prioritizácia práva dieťaťa na výživné od zapísaného otca nie sú skutočnosťami podstatnými na záver o tom, či zapretie otcovstva je v záujme dieťaťa potrebné. Podstatnou skutočnosťou je, že v konaní nebola preukázaná existencia okolností vylučujúcich otcovstvo zapísaného otca. Pokiaľ ide o právny názor zapísaného otca týkajúci sa záujmu dieťaťa podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru, je potrebné dodať, že z tohto ustanovenia priamo nevyplýva, že dieťa má za každých okolností povinnosť poznať svojich biologických rodičov. Tým, že dohovor jednoznačne hovorí o právach dieťaťa, a nie o jeho povinnostiach, je ponechané na dieťa, či toto právo využije.

Podľa názoru dieťaťa a zapísaného otca týmto rozsudkom došlo k porušeniu označených práv podľa dohovoru a ústavy. Na základe čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy má dohovor prednosť pred zákonmi. Keďže právo poznať svojich rodičov sa realizuje aj postupom podľa § 96 ods. 1 zákona o rodine, je konanie o prípustnosti zapretia otcovstva konaním, v ktorom sa realizuje právo dieťaťa podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru. Toto právo je úplným právom, z ktorého treba hľadať reštriktívne výnimky v intenciách záujmu dieťaťa na zapretí otcovstva po uplynutí zákonnej lehoty zapísaným rodičom. Inými slovami, záujem dieťaťa na poznaní svojich rodičov je daný vždy, ibaže je to pre dieťa celkom zjavne neprospešné. O taký prípad by napríklad išlo, ak by dieťa žilo v harmonickom rodinnom prostredí so zapísaným otcom, s ktorým by bolo v denno-dennom styku, bolo by zverené do starostlivosti zapísaného otca a medzi dieťaťom a zapísaným otcom by sa časom vytvorilo citové puto, ktorého pretrhnutie by nebolo v záujme dieťaťa. Úlohou všeobecného súdu je preto skúmať priebeh skutkových okolností od narodenia dieťaťa až po uplynutie zákonnej lehoty na zapretie otcovstva, resp. až do času rozhodovania vo veci samej. Kým počas zákonnej lehoty stačí na zapretie otcovstva návrh niektorého zo zapísaných rodičov bez skúmania, či by zapretie otcovstva bolo v záujme maloletého dieťaťa, zatiaľ po uplynutí zákonnej lehoty je záujem dieťaťa na zapretí otcovstva rozhodujúcim kritériom. Z toho možno vyvodit', že pre správny záver, či je, alebo nie je zapretie otcovstva v záujme dieťaťa, je potrebné skúmať a správne vyhodnotiť vzťahy medzi zapísaným otcom

a dieťaťom s ohľadom na to, či by zapretie otcovstva nerozvrátilo bezporuchové a harmonické vzťahy dieťaťa so zapísaným otcom. V okolnostiach prerokovávaného prípadu je potrebné poukázať na niektoré skutočnosti. V rozhodnom období mala matka pomer popri zapísanom otcovi aj s inými mužmi. Zapísaný otec a matka spolu nikdy nebývali v spoločnej domácnosti, a to ani po narodení dieťaťa. Dieťa bolo právoplatne zverené do výchovy a opatery matky, pričom zapísaný otec bol zaviazaný prispievať na jeho výživu. Vzhľadom na to, že matka neumožňovala styk dieťaťa so zapísaným otcom, nevytvorilo sa medzi nimi citové puto. Zapísaný otec je pre dieťa iba otcom „na papieri“. Matka styk dieťaťa so zapísaným otcom podmieňuje tým, že tento nebude žiadať o vykonanie skúšky DNA na zistenie otcovstva. Z uvedených skutočností možno bezpochyby uzavrieť, že v danom prípade nie je celkom zjavne neprospešné pre dieťa poznať, či jeho skutočným otcom je zapísaný otec. Pozitívne rozhodnutie všeobecného súdu o prípustnosti zapretia otcovstva umožní podať návrh na zapretie otcovstva, v ktorom sa definitívne potvrdí alebo vylúči otcovstvo zapísaného otca k dieťaťu. V prípade potvrdenia otcovstva zapísaného otca by táto skutočnosť mohla pozitívne ovplyvniť vzťahy medzi matkou, dieťaťom a zapísaným otcom. V prípade vylúčenia otcovstva zapísaného otca by táto skutočnosť stimulovala matku k označeniu muža, ktorý je pravdepodobne otcom dieťaťa. Nech už výsledok konania návrhu na zapretie otcovstva bude akýkoľvek, v konečnom dôsledku bude viesť k tomu, že dieťa spozná svojho skutočného otca a vznikne reálny predpoklad na vytvorenie zdravých citových väzieb a vzťahov medzi dieťaťom a skutočným otcom. Predovšetkým práve toto je v záujme dieťaťa. Rozsudok krajského súdu je založený na dvoch dôvodoch:

a) Skúmanie aktuálneho vzťahu medzi dieťaťom a zapísaným otcom, frekvencia ich vzájomných stretnutí, prípadne prioritizácia práva dieťaťa na výživné od rodiča nie sú skutočnosťami podstatnými pre záver o tom, že zapretie otcovstva je v záujme dieťaťa potrebné.

b) Tým, že dohovor jednoznačne hovorí o právach dieťaťa, a nie jeho povinnostiach, je ponechané na dieťa, či toto právo využije.

Takéto závery krajského súdu sú zjavne arbitrárne a nelogické a vo svojom dôsledku porušujúce označené práva dieťaťa. Pri skúmaní, či by zapretie otcovstva bolo, alebo nebolo

v záujme dieťaťa, nemožno vynímať tak podstatné okolnosti, ako sú dlhodobé vzťahy medzi zapísaným otcom a dieťaťom (ktoré samy osebe indikujú okrem iného aj pochybnosti o otcovstve). Nepochopeným ostáva záver krajského súdu v bode b), keďže návrh vo veci samej podalo dieťa zastúpené zapísaným otcom ako zákonným zástupcom, čo znamená, že dieťa svoje právo využilo.

Dieťa a zapísaný otec žiadajú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 7 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy v prípade dieťaťa a čl. 46 ods. 1 ústavy v prípade zapísaného otca v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 8 CoP 33/2009 s tým, aby bol rozsudok z 27. mája 2009 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Požadujú tiež náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru každé dieťa(...) má od narodenia(...), pokiaľ to je možné, právo poznať svojich rodičov(...).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde(...).

Podľa § 96 ods. 1 a 2 zákona o rodine ak je to potrebné v záujme dieťaťa a ak uplynula rodičom dieťaťa lehota ustanovená na zapretie otcovstva, môže súd na návrh dieťaťa rozhodnúť o prípustnosti zapretia otcovstva. V tomto konaní musí byť maloleté dieťa zastúpené kolíznym opatrovníkom. Ak súd rozhodne tak, že návrhu podanému podľa odseku 1 vyhovie, a určí, že zapretie otcovstva po uplynutí zákonnej lehoty je v záujme dieťaťa, môže dieťa po právoplatnosti tohto rozhodnutia podať návrh na zapretie otcovstva.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže

stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ťažiskovým tvrdením sťažnosti je, že krajský súd nerešpektoval čl. 7 ods. 1 dohovoru o práve každého dieťaťa poznať svojich rodičov, čím došlo zároveň aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu ustanovenie § 96 zákona o rodine možno považovať inter alia aj za premietnutie čl. 7 ods. 1 dohovoru do slovenského právneho poriadku. Z tohto ustanovenia totiž vyplýva aktívna legitimácia dieťaťa požiadať všeobecný súd o rozhodnutie o prípustnosti zapretia otcovstva, a v prípade kladného rozhodnutia následne podať návrh na zapretie otcovstva. Táto zákonná legitimácia dieťaťa je však viazaná na podmienku, že rodičom dieťaťa už uplynula zákonná lehota, v ktorej boli oni legitimovaní otcovstvo zaprieť. To znamená, že do uplynutia zákonnej lehoty rodičom dieťaťa nie je aktívne legitimované podať návrh na začatie konaní podľa § 96 zákona o rodine.

V predmetnom prípade došlo k podaniu návrhu na rozhodnutie o prípustnosti zapretia otcovstva v čase, keď obom rodičom zákonná lehota už uplynula. Preto z pohľadu ústavného súdu nie je potrebné riešiť otázku, či by v opačnom prípade namiesto aplikácie ustanovenia § 96 zákona o rodine nebolo povinnosťou krajského súdu priamo aplikovať čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom podľa čl. 154c ods. 1 ústavy, podľa ktorého medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Ďalej možno konštatovať, že krajský súd posúdil aktívnu legitimáciu dieťaťa spôsobom, ktorý treba považovať za konformný s čl. 7 ods. 1 dohovoru.

V tejto súvislosti sa vynorila otázka správneho výkladu aktívnej legitímácie maloletého dieťaťa podľa § 96 ods. 1 zákona o rodine. Výklad blížiaci sa doslovnému by skôr naznačoval, že záver o tom, či má, alebo nemá byť podaný návrh na rozhodnutie o prípustnosti zapretia otcovstva k maloletému dieťaťu (ako aj následný návrh na zapretie otcovstva k maloletému dieťaťu), by mal urobiť opatrovník, ktorého by na ten účel ustanovil maloletému dieťaťu opatrovanský súd. Krajský súd sa priklonil k výkladu majúceho (z pohľadu rozsahu oprávnení kolízneho opatrovníka) skôr charakter reštriktívny, keď pripustil možnosť, aby návrh na rozhodnutie o prípustnosti zapretia otcovstva podal v mene maloletého dieťaťa jeho zákonný zástupca z titulu svojej všeobecnej právomoci zastupovať maloleté dieťa vo všetkých veciach, a to aj napriek tomu, že zákonný zástupca má bezprostredný osobný záujem na výsledku takéhoto konania, keďže on sám je otcom maloletého dieťaťa zapísaným v matrike, pričom konanie podľa § 96 zákona o rodine smeruje k zapretiu jeho otcovstva. Krajský súd v tejto súvislosti považoval za dostatočnú garanciu skutočnosť, že hoci návrh na rozhodnutie o prípustnosti zapretia otcovstva bude v mene maloletého dieťaťa podaný zákonným zástupcom (v matrike zapísaným otcom), avšak v samotnom konaní zákonný zástupca maloleté dieťa zastupovať nebude, pretože ho bude zastupovať kolízny opatrovník ustanovený všeobecným súdom.

Možno ustáliť, že výklad aktívnej legitímácie maloletého dieťaťa, ktorý si krajský súd osvojil, umožnil realizáciu práva vyplývajúceho z čl. 7 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy. Nedošlo teda k odopretiu práva na prístup k súdu v tejto veci.

Skutočnosť, že v danom prípade právo podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru si uplatňovalo maloleté dieťa, znamenala aj ďalší, nie menej významný výkladový problém.

Využitie práva dieťaťa poznať svojich rodičov v zmysle čl. 7 ods. 1 dohovoru predpokladá individuálne rozhodnutie dotknutého dieťaťa domáhať sa tohto práva. V tejto súvislosti krajský súd správne vychádzal z toho, že v prípade maloletého dieťaťa vo veku asi desať a pol roka nie je pravdepodobné, aby sa takouto otázkou samo zaoberalo. Ak preto krok jeho zákonného zástupcu má byť považovaný za prejav vôle maloletého dieťaťa a za vyjadrenie jeho záujmu (a fortiori za situácie možnej kolízie záujmov medzi maloletým

dieťaťom a zákonným zástupcom), potom je nutné, aby pochybnosti o skutočnom otcovstve v matrike zapísaného otca boli aspoň primeraným spôsobom osvedčené.

Krajský súd dospel k záveru, že „Záujem dieťaťa na zapretí otcovstva je potrebné skúmať najmä z hľadiska jeho osobného stavu, to znamená, či existujú skutočnosti vylučujúce otcovstvo muža doposiaľ určeného za otca dieťaťa(...)“ a či v dôsledku toho má dieťa záujem zosúladiť faktický stav so stavom právnym. Keďže takéto skutočnosti neboli osvedčené, rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu potvrdil. Práve tieto argumenty sú hlavným dôvodom verdiktu krajského súdu [nie teda tie, na ktoré dieťa a zapísaný otec poukázali v časti I. v bode a) a b)].

Ústavný súd k tomu dodáva, že kolízny opatrovník zastupujúci dieťa v konaní (oprávnený prejavovať v konaní vôľu v mene dieťaťa) na základe svojich zistení nepovažoval návrh za dôvodný.

Možno urobiť záver, že rozsudok krajského súdu sa nejaví z pohľadu označených článkov dohovoru a ústavy ani ako arbitrárny, ale ani ako zjavne neodôvodnený. Niet preto ani príčiny, aby ústavný súd do týchto záverov zasiahol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2009